

JAROSLAVOVI SEIFERTOVI

Bratislava 12. X. 1969

Milý Jaroušku,

projížděl tudy, přes Bratislavu, Tvůj i můj známý a při povídání o tom, co je v Praze nového, sdělil mi něco, čemu nemohu uvěřit. Prý jsem se od Tebe distancoval, prý není „...se mnou řádná řeč, vždyť i Seifert se stěžuje na mé divné chování a na způsob, jak s ním zacházím...“ Možno, že jde o hloupou klevetu, o ničím nepodložený tlach, jaký bují zejména v takových spletitých, krizových situacích, jaké nyní prožíváme. Možno, že je to jen smyšlenka a překvapuje Tě zrovna tak, jak jsem byl sám překvapen.

Třebaže nevylučuji ani různé konflikty a nedůvěru mezi přáteli, když mezi ně vstoupí politické a názorové diference, přece jenom, Jaroušku, řekni mi, čím, jak a kdy jsem se Tě dotkl. Vůbec mi nezáleží na nějakých uspěchaných řečech, pomluvičkách a kombinacích různých chytroušků, velice mi však záleží na tom, abys Ty mne viděl a přijímal tak, jak já jsem se snažil přijímat a vidět Tebe. Přímou, nezáludně, bez lstivosti, prostě, jak jsi se mi jevil.

Myslím si však, že se dlouze rozpovídám o něčem, co si snad ani zmínky nezasluhuje. Promiň mi. A nezatěžuj si mysl touto hloupostí, zejména když jsi se nepodílel na jejím vzniku a na jejím živení. Bylo-li v našich vztazích něco, co potřebuje vysvětlení, jsem ochoten rozjet se za Tebou. Nejenom proto, abys viděl lehkomyšlného furianta, ale aj proto, abych Ti dovysvětlil věci, které by mohli být klinem mezi námi.

Co je s Černým? Psal jsem Husákovi, domnívám se však, že má intervence nastoupila cestu labyrintem obvyklým v takových případech a že Husák a od něho já dostaneme odpověď asi takovou: není nic známo, co by mělo být známo.

Hodně, hodně zdraví, Jaroušku. Vyříd', prosím, mé poručení paní Seifertové a buď jasně, jare a optimistické mysli.

Srdečně

Tvůj
L. Novomeský